

[Indenrigsministeren]

rer i mine ører, og det tror jeg ikke vi skal ind på, men jeg gør opmærksom på, at det er nødvendigt at forske i disse æg i et eller andet tidsrum, hvis man vil løse det problem, som hedder barnløshed.

Så er der spørgsmålet om det etiske råd. Det var fru Alice Faber, tror jeg, der sagde, at der er mange ting, der filtreres fra ministrene. Den polemiske bemærkning skal jeg lade ligge, men jeg vil gøre opmærksom på, at det er tanken, at dette råd, som er foreslået i redegørelsen, skal give en redegørelse til folketinget hvert eneste år om, hvilke problemer man har beskæftiget sig med i det år, der er gået. Det skal altså give en årlig redegørelse. Desuden skal det stå for oplysning, det skal skabe debat, og det skal rådgive ministeren og hermed også folketinget. Jeg vil godt sige, at det er meget lettere for ministeren og regeringen at fralægge sig ansvaret og sige: folketinget har taget ansvaret for dette store, voldsomme område. Så kan man læne sig tilbage og vente på, at man får besked om, hvad man skal gøre, fra folketinget. Det er i og for sig en ønskværdig situation for en minister, men det er af hensyn til folketinget ikke rimeligt og måske heller ikke af hensyn til ministeransvarligheden.

Endelig skal jeg til fru Aase Olesen sige, at jeg er ikke enig med hende i spørgsmålet om afhængigheden af folketinget eller af ministeren, men jeg må sige, at jeg tager hatten af for fru Aase Olesens formulering, den var elegant.

Endelig vil jeg sige tak for debatten her i dag. Vi i regeringen vil nu sætte os ned – det betyder også ministeren – og læse debatten igennem, for man får meget mere ud af det, når man sætter sig ned og læser, hvad der står i Folketingstidende til sin tid. Det vil jeg meget grundigt sætte mig ind i. Jeg håber så, at vi kan få en debat ude omkring igen. Jeg er meget ked af – og det ved jeg at også ordførerne er – at vi er i en situation, hvor vi ingen aviser har. Ordførerne fik udsat debatten til i dag og håbede så, at den dermed kunne mangfoldiggøres til alverden, men det kniber nok lidt. Vi må så håbe, at de, der sidder i logerne, vil gøre sig umage for at citere, hvad der er blevet sagt her i dag.

Jeg synes, det er meget vigtigt, at vi får debatten. Vi vil så lægge op til et lovforslag i efteråret, hvor også de tonearter, der kommer

ud af debatten her i dag, og det, vi skal høre i de kommende måneder, vil afleje sig.

Endelig skal jeg sige til hr. Steffensen, at »Fremskridtets pris« kan købes dels hos boghandlerne, dels i indenrigsministeriet. Hvis der ikke er eksemplarer nok, skal jeg sørge for, at vi får trykt et nyt oplag, men jeg vil ikke love hr. Steffensen, at vi gør det gratis, det har vi ikke råd til.

(Kort bemærkning).

Alice Faber (SF):

Jeg vil gerne lige rette en fejl, jeg kom til at sige før. Jeg er ikke ligeglad med, hvorvidt det bliver en kommission eller et udvalg. Jeg foretrækker et udvalg, og jeg foretrækker stadig væk et udvalg under folketinget. Jeg mener, at folketinget er lige så ansvarligt som en minister, så jeg har ikke nogen problemer med, at det ligger under folketinget. Jeg forestiller mig noget i lighed med ombudsmandsinstitutionen; den er jo også valgt af folketinget. Dette bliver så et udvalg, men lad os drøfte det, når vi kommer så langt.

Det, jeg egentlig tog ordet for, var for at komme med nogle kommentarer til debatten, for som vi var inde på før, har debatten, i hvert fald i aviserne, ligget på et niveau, hvor en del almindelige mennesker – lad os så bruge det forslidte udtryk, vi ved godt, hvad vi mener – har haft svært ved at deltage. Det, der er brug for, er, at nogle af de ting, som står i »Fremskridtets pris«, bliver fremstillet på en måde, så de er mere tilgængelige, for det er jo ikke hele »Fremskridtets pris«, der er lige tilgængelig for hele befolkningen. Vi har brug for noget materiale. Alle partier bliver vel ringet og skrevet ned af skoler og andre uddannelsesinstitutioner, som har brug for at få noget mere at vide, og som gerne vil vide noget om partiernes stilling til dette. Der er altså brug for noget materiale, og der er brug for nogle penge til en oplysningskampagne. Der er måske også brug for nogle flere film end lige »Fremtidens børn«, og jeg ville være utrolig glad, hvis ministeren ville afsætte nogle penge til det. Det synes jeg faktisk er utrolig væsentligt i forbindelse med debatten.

Det er rigtigt, at der også er rådgivning, der foregår på en rimelig måde, men den er så forskellig rundt omkring i landet, og specielt rådgivningen omkring reagensglasbørnene har jeg indtryk af at der er problemer